

РЕШЕНИЕ

№ 1608

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **2554** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е във връзка с решение от 13.03.2023 г. по адм. дело № 5217/2018 г. по описа на АССГ, 19 с-в, с което съдът е отделил за разглеждане в самостоятелно производство иска на Г. М. В. за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лева вследствие нарушение на Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), поради публикуването на единния граждански номер на ищеца на интернет страницата на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

На 05.04.2023 г. е постъпила молба от ищеца чрез адв. П. М., в която заявява, че поддържа така подадения иск на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ срещу горепосочената комисия, като уточнява и исковата си претенция. Исковата молба е насочена срещу Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Комисията) на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ з претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лева вследствие нарушение на ЗЗЛД, изразяващо се в незаконосъобразното публикуване на интернет страницата на Комисията www.comdos.bg за периода от 18.04.2013 до 18.04.2018 г. (датата на подаване на исковата молба) на списъка с лицата с необслужвани кредити, съставен от Централното управление на Българската народна банка – управление „Банков надзор“ в изпълнение на чл. 3, ал. 1 от Закона за информацията относно необслужвани кредити (ЗИОНК), който списък съдържа единния

граждански номер на ищеца. Неимуществените вреди ищецът е конкретизирал, като уронване на престижа му вследствие публикуване на горепосочения списък, тъй като той е публичен, до него имат достъп неограничен кръг лица, които ще разполагат с личните му данни и се създава обективна възможност за публичното дискредитиране на името на ищеца като лице с необслужени кредити.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от Е. К. – председател на КРДОПБГДСРСБНА, в който се излагат съображения за недопустимост на производството и съответно искане за неговото прекратяване, алтернативно се излагат доводи за неоснователност на иска.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция по съображения, че в хода на производството не е доказано наличието на сложния фактически състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Регламентацията на условията и реда за изготвяне и публикуване на списък на лицата с необслужвани кредити се съдържа в Закона за информация относно необслужвани кредити. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗИОНК, подуправителят, ръководещ управление "Банков надзор" на БНБ, въз основа на информацията по чл. 2 и на данни от собствени проверки, както и въз основа на информацията за предоставеното от БНБ рефинансиране на търговски банки изготвя списък на лицата с необслужвани кредити. В чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК е предвидено, че в срок от три месеца от влизането на този закон в сила Българската народна банка публикува в специален бюлетин информацията по ал. 1.

С писмо изх. № 37-0063/06.03.2008 г. БНБ изпратило до Комисията на електронен носител (CD) бюлетина по чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК с данни към края на 1997 г. относно лицата, които са посочени като длъжници или са били членове на управителен или контролен орган на предприятие, посочено като длъжник. Комисията извършила проверка на фигуриращите в бюлетина лица, като проверката обхващала периода от отпускане на кредита до 25.11.1997 г. Проверени били лицата – длъжници към банка „Балканбанк“ на суми над 1 милион неденоминирани лева. С решение № 2-168/17.04.2013 г. на основание чл. 26, ал. 1, т. 4 и чл. 9, т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Закона) Комисията установила и обявила принадлежност към органите по чл. 1 от Закона на 31 лица, като в приложение № 1 към това решение публикувала списък с длъжници към банка „Балканбанк“ на суми над 1 милион неденоминирани лева, където фигурирало и дружеството ЕТ „Георги Михайлов Величков“ с номер по ЕКПОУ (Единен класификатор на предприятията, организациите и учрежденията в НР България) [ЕГН], който номер всъщност бил единният граждански номер на В., с посочена дължима главница в хиляди неденоминирани лева – 96 790. Решението ведно с приложение № 1 към него били публикувани на интернет страницата на Комисията.

Ищецът, в качеството си на търговец, не е бил получател на кредит от страна на ТБ „Балканбанк“, а точно обратното – притежавал е депозитна сметка със сумата от 763 564.84 щатски долара

(частичен превод по търговска сделка с „Техноекспортстрой“ ЕАД). Това обстоятелство било установено и с решение по гр.д. № 3179/2004г. по описа на СГС, потвърдено с решение по гр. дело № 233/2010 г. по описа на Апелативен съд [населено място].

Ищецът подал жалба срещу бездействие на административен орган - подуправителят на БНБ, ръководещ управление Банков надзор на БНБ, да изпълни свое задължение, произтичащо пряко от нормативен акт - задължение по чл. 3, ал. 1 от ЗИОНК, като коригира допусната грешка в публикувания от БНБ списък на лицата с необслужвани кредити и залича ЕТ „Г. Величков“ от този списък. С решение № 1624/06.02.2019 г. по адм.дело № 12557/2016 г. Върховният административен съд отхвърлил така направеното искане, като посочил, че липсва нормативен акт, който да задължава подуправителя на БНБ, ръководещ управление „Банков надзор“ да извърши подобно действие.

На 18.04.2018 г. Г. В. подал искова молба до АССГ с твърдения за претърпени имуществени и неимуществени вреди от бездействие на Комисията. Размерът на иска за претърпените имуществени вреди бил конкретизиран на 2 256 509 щатски долара – преки вреди и 2 000 000 щ.д. - пропуснати ползи, а на неимуществените вреди - 100 000 лева. В исковата молба се претендирало и присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, поради публикуване от страна на Комисията на лични данни на ищеца Г. М. В.. С решение № 1617/13.03.2023 г. по адм. дело № 5217/2018 г. по описа на АССГ съдът отхвърлил иска на В. за претърпени имуществени и неимуществени вреди от бездействие на Комисията, като отделил за разглеждане в отделно производство иска за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лв., вследствие нарушение на ЗЗЛД, поради публикуването на единния граждански номер на В. на интернет-страницата на Комисията. Това решение било оставено в сила с решение № 5851/03.06.2025 г. по адм.дело № 5854/2023 г. на ВАС.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Исковата молба е процесуално допустима, като подадена от легитимирано за това лице с правен интерес. Спазена е разпоредбата на чл. 205 АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая исковата претенция се основава на твърдението за незаконосъобразно публикуване на единния граждански номер на Г. В. на интернет страницата на Комисията, поради което пасивно процесуално легитимиран да отговаря по предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

По същество на исковата претенция съдът счита следното:

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие незаконосъобразно действие от страна на служители на Комисията, изразяващо се в нарушение на разпоредби от ЗЗЛД, както и на такива от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 (ОРЗЛД).

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, касаещ претенция от

незаконосъобразно действие предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразно действие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова действие и причинна връзка /пряка и непосредствена/ между незаконосъобразното действие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Съгласно чл. 204, ал. 4 АПК, незаконосъобразността на действието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Между страните не се спори по факта, а и от приложените по делото доказателства се установява, че в каченото на интернет страницата www.comdos.bg приложение № 1 към решение № 2-168/17.04.2013 г. на Комисията е публикуван бюлетин по чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК, който съдържа единния граждански номер на ищеца, вписан в графата „ЕКПОУ“. Съгласно чл. 9, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА (ред. ДВ бр. 87 от 2012 г.) при осъществяване на дейността си комисията: т. 3 разкрива и обявява имената на лица, които са посочени като длъжници в бюлетина по чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1. Съгласно чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗДРДОПБГДСРСБНА (ред. ДВ бр. 87 от 2012 г.) установяване на принадлежност към органите по чл. 1 е задължително за: т. 4 лица, които са посочени като длъжници или са били членове на управителен или контролен орган на предприятие, посочено като длъжник в бюлетина по чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК.

Съгласно чл. 25ж от ЗЗЛД свободен, публичен достъп до информация, съдържаща ЕГН или личен номер на чужденец, не се допуска, освен ако закон предвижда друго.

Според чл. 4, т. 1 от ОРЗЛД "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"), пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Т. 2 на чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 гласи, че "обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В чл. 6 от ОРЗЛД са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: 1. Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;

б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на

договор;

в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора;

г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице;

д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;

е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Както се посочи, разпоредбата на чл. 6 от ОРЗЛД изрично урежда хипотезите, при наличието на които се допуска обработването на лични данни. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия. Безспорно в конкретният казус не са налице основанията по чл. 6, § 1, б. "а", „б“, „г“ „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. Спорът се свежда до това - дали Комисията, като администратор на лични данни, е допуснала нарушение при обработването на личните данни на Г. В., като ги е разпространила публично чрез публикуването на списъка, поместен в Приложение № 1 към решение № 2-168/17.04.2013 г. на интернет страницата на Комисията, която е свободно достъпна.

В случая, съдът счита, че Комисията не е имала правото по закон да публикува целия списък на длъжниците (в т.ч. и техните лични данни), посочени в бюлетина по чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК, а само на тези, чиято принадлежност към органите по ал. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА (Държавна сигурност и на разузнавателните служби на Българската народна армия) е установена. Този извод следва от самото съдържание на чл. 9, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА (ред. ДВ бр. 87 от 2012 г.), съгласно който при осъществяване на дейността си Комисията разкрива и обявява имената на лица, които са посочени като длъжници в бюлетина по чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1. Такава принадлежност не е установена по отношение на ищеца Г. М. В., за което свидетелства и писмо изх. № КИ-К-11-9790/13.05.2011 г. на председателя на Комисията, с което ищецът е уведомен, че не са открити документи, установяващи принадлежността му към органите на ДС и РС на БНА. Поради това, след като е извършила дължимата проверка по чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, Комисията е следвало да публикува списък само на тези длъжници, които са и с установена принадлежност към органите на Държавна сигурност и на разузнавателните служби на Българската народна армия. Компетентността да публикува информацията по чл. 3, ал. 2 от ЗИОНК притежава Българската народна банка, която на основание чл. 3, ал. 3 от ЗИОНК разполага и с правомощието да изпрати бюлетина на Главната прокуратура, на Министерството на вътрешните работи, на органите на Националната агенция за приходите, на митническите органи и на Народното събрание. Обстоятелството, че с писмо изх. № 37-0063/06.03.2008 г. БНБ е изпратило бюлетина на Комисията, не означава, че последната може да публикува цялото негово съдържание на интернет страницата си, още повече за тези длъжници, за които не е установена

принадлежността към ДС и РС на БНА.

Поради това, налице е първата предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – незаконосъобразно действие от страна на Комисията, изразяващо се в публикуване на своята интернет страница на приложение № 1 към решение № 2-168/17.04.2013 г. на Комисията, озаглавено „длъжници към банка „Балканбанк“ на суми над 1 милион неденоминирани лева“, в което се съдържат лични данни на ищеца – единен граждански номер, без да има правомощие за това, с което е нарушен чл. 25ж от ЗЗЛД.

Съдът счита, че от това незаконосъобразно действие за ищеца са настъпили и съответните неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване и дискредитиране на доброто му име в обществото и сред търговските му партньори, уронване на престижа му като търговец, както и съответните болки и страдания, довели до влошено здравословно състояние. Видно от приложените писмени доказателства, дружествата „Деметра Гея“ АД и „Mecatronics Sofia, S.A.“ са прекратили търговските си отношения с ЕТ „Георги Величков“, позовавайки се на обстоятелството, че името на едноличния търговец фигурира в списък по чл. 3 от ЗИОНК. От приложените по делото медицински документи е видно, че ищецът страда от хронична сърдечна недостатъчност. Не на последно място следва да се отбележи и обстоятелството, че и до момента процесното решение на Комисията и приложения към него списък са налични на интернет страницата на Комисията в секция „Архив решения“, т.е. почти 13 години е налице свободен достъп до незаконосъобразно публикуваните лични данни на ищеца, което несъмнено води до изключително негативни емоционални преживявания за същия и чувство за безизходица с оглед невъзможността същите да бъдат заличени.

В тази връзка съдът счита, че искът е доказан на посоченото основание, поради което следва да бъде уважен. По отношение на размера на претърпените вреди, следва да се вземе предвид техният интензитет, продължителността на претърпяването им, възрастта и личността на ищеца. Съобразявайки тези факти, съдът приема, че сумата от 20 000 лева (10 225, 84 евро) е справедлива, за да обезщети неимуществените вреди, които ищецът е претърпял. Претендираният размер от 100 000 лв. е необосновано завишен, тъй като нито продължителността, нито интензитетът на вредите е бил в по-висока степен, за да обоснове обезщетение в такъв размер. Поради това, искът до пълния претендиран размер следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на ищеца се дължат разноски, съобразно уважената част от иска. По делото обаче, не е приложен съответния договор за правна защита и съдействие или списък с разноски, от който да се направи извод за размера на заплатено адвокатско възнаграждение на адв. М., поради което съдът не следва да се произнася в този смисъл.

Предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ на ответника също следва да се присъдят разноски, които са поискани в срока за това чрез адв. К., който е представил списък с разноски, договор за правна помощ от 20.10.2025 г. и платежно нареждане за сумата от 8650 лева – адвокатско възнаграждение. С оглед на това, предвид липсата на възражение за прекомерност и съобразно отхвърлената част от иска, на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 6920 лева/ 3538,14 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 203, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия ДА ЗАПЛАТИ на Г. М. В. сумата от 20 000 лв./10 255,84 евро, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно действие от страна на Комисията, изразяващо се в публикуване на своята интернет страница на приложение № 1 към решение № 2-168/17.04.2013 г. на Комисията, озаглавено „длъжници към банка „Балканбанк“ на суми над 1 милион неденоминирани лева“, в което се съдържат лични данни на ищеца – единен граждански номер, без да разполага с правомощие за това, с което е нарушен чл. 25ж от Закона за защита на личните данни, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния претендиран размер от 100 000 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Г. М. В. ДА ЗАПЛАТИ на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия сумата от 6920 лева/ 3538,14 евро разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: